

Arrest

nr. 138 231 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juli 2014 houdende de intrekking van het recht op verblijf in het kader van gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 128 297 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 augustus 2014 tot ontvankelijk verklaren van de vordering waarbij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevraagd.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend door de verzoekende partij op 4 september 2014.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2006 trad de moeder van de verzoekende partij in het huwelijk met de heer A.M. van Belgische nationaliteit.

Op 15 augustus 2007 diende de verzoekende partij een visumaanvraag in op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en dit in functie van haar Belgische stiefvader.

Op 28 september 2007 werd het visum gezinshereniging aan de verzoekende partij toegestaan.

De verzoekende partij kwam in België aan op 29 december 2007.

Op 25 januari 2008 diende zij een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar Belgische stiefvader.

Op 5 februari 2009 werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 10 december 2013 bevestigde het hof van beroep te Brussel, het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, waarbij het huwelijk tussen de moeder van de verzoekende partij en de heer A.M. werd vernietigd.

Op 20 maart 2014 werd het beschikkend gedeelte van het arrest overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 1 juli 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging ten aanzien van de moeder van de verzoekende partij. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de moeder van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Tegen deze beslissingen diende de moeder van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder de rolnummers 157 801 en 157 805. Verworpen met arresten nr. 135 827 en 135 828 van 5 januari 2015.

Op 2 juli 2014 nam de verwerende partij de bestreden beslissing tot intrekking van het recht op verblijf in het kader van gezinshereniging ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 20 augustus 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht juncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij voert aan dat zij niet in staat is de wettelijkheid van de beslissing na te gaan daar de bestreden beslissing geen vermelding bevat van de wettelijke bepaling waarop de verwerende partij zich baseert om haar recht op vestiging (aldus het verzoekschrift) in te trekken. Tevens stelt ze dat de bestreden beslissing geen feitelijke overwegingen bevat die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het betoog van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen melding maakt van een wettelijke grondslag is niet ernstig, daar zij in haar tweede middel de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing weergeeft, met name het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

Inderdaad steunt de bestreden beslissing op dit algemeen rechtsbeginsel. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, hetgeen zij ook doet in haar tweede middel.

Nu de juridische grondslag van de bestreden beslissing duidelijk in de motivering werd opgenomen, wordt een schending van de formele motiveringsplicht *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van *suppletoire* aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 op het eerste gezicht niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij laat gelden dat het beginsel "fraus omnia corrumpit" op zichzelf geen wettelijke grondslag voor een beslissing tot intrekking kan vormen wanneer een specifieke wetsbepaling op de concrete situatie van toepassing is. Zo is artikel 42quater van de vreemdelingenwet de specifieke wetsbepaling die de verwerende partij volgens de verzoekende partij had moeten toepassen. Tevens stipt de verzoekende partij aan dat de beslissing ingevolge deze bepaling buiten termijn werd genomen. *Fraus omnia corrumpit* is een algemeen rechtsbeginsel waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en wel degelijk kon worden gesteund.

De verzoekende partij kon dit motief in die beslissing lezen. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf. Nu de bestreden beslissing niet gebaseerd is op artikel 42quater van de vreemdelingenwet en geen beslissing is waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf, doch een intrekking is van het recht op verblijf omwille van *fraus omnia corrumpit*, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing buiten termijn werd genomen. Verzoekende partij betwist niet dat haar moeder fraude heeft gepleegd, doch meent enkel dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet correct zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt evenwel dat het algemeen rechtsbeginsel van 'fraus omnia corrumpit' wel degelijk kan worden aangewend ter motivering van de bestreden beslissing. Verzoekende partij haar betoog is niet dienstig.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij voert aan dat zij al 7 jaar op het Belgisch grondgebied heeft verbleven en dat zij een goed uitgebouwd privéleven heeft, dat zij hier school loopt en beide landstalen spreekt. Zij betoogt dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij een goed uitgebouwd privéleven heeft, dat zij hier school zou lopen en dat zij beide landstalen zou spreken, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij geen enkel stuk voorlegt waaruit dit effectief zou blijken. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen.

Hoe dan ook, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is alleszins niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 van het EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissing is zoals de verzoekende partij zelf weergeeft een gevolgbeslissing van de beslissing tot intrekking van het recht op verblijf in het kader van gezinshereniging en dit ingevolge de fraude gepleegd door haar moeder. Deze laatste beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door de moeder van de verzoekende partij. In de Belgische rechtsorde is het instituut huwelijk van openbare orde. Nu aan de moeder van de verzoekende partij een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van schending van de openbare orde, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om ook aan de verzoekende partij die een gezin vormt met zijn moeder een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont met haar beknopt betoog "dat de tegenpartij niet tot de balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan" niet aan dat de afweging die in de bestreden beslissing ligt besloten strijdig is met artikel 8 van het EVRM of dat er een wanverhouding is tussen haar belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is prima facie niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC